

Kam se chceme vrátet?

Rt 1

Když se nám v životě něco hrouť, neseme to těžce. A pokud jsme křesťané, neseme to možná ještě hůř, než kdybychom jimi nebyli. My přece věříme, že existuje Bůh, který je nade vším. Bůh, bez jehož dopuštění nepadne k zemi ani maličký ptáček (Mt 10,29). Noemi se zhroutil svět. V cizí zemi zemřel její manžel. Sňatky jejích dvou synů jí sice daly naději, že se bude brzo těšit z vnoučat. Synové ale zemřeli bezdětní. Noemi v tom všem viděla Boží jednaní. Hospodin jí způsobil hořkost. Hospodin jí vrátil zpět do její země s prázdnou. Hospodin jí způsobil zlo. To bylo její hodnocení situace. Na tomto hodnocení bylo něco pravdy, avšak nebyla to úplně celá pravda. K jejímu neštěstí jistě došlo z Božího dopuštění. Bylo to hořké, zlé. Vracela se do své země bez těch, které milovala. Ale nevracela se úplně s prázdnou. Vracela se s ní Rút. Rút, která pro ni byla příslibem nového naplnění života. Rút, která pro ni byla lepší než 7 synů (Rt 4,15). To však zatím Noemi nebyla schopna vnímat. Uviděla to až později. Nemohla ovšem tehdy uvidět, že je v tu chvíli součástí ještě slavnějšího příběhu. Rút se stala prababičkou krále Davida (Rt 4,13-22). A proto se její jméno objevuje i v rodokmenu Pána Ježíše Krista (Mt 1,5). Prostřednictvím Rút se Noemi stává součástí velkého příběhu o tom, jak Bůh zachraňuje člověka. Většinou nemáme stejně drsnou zkušenost jako Noemi. I naše životy však někdy Bůh může vyprazdňovat, aby vzniklo místo pro něj a pro jeho dílo. Aby vzniklo místo pro Krista. Mnohdy máme plnou hlavu svých plánů. Plné ruce práce se svými záležitostmi. Plné kalendáře svých schůzek atd. Na Krista nezbyvá moc místa. A tak Bůh někdy dovolí, aby došlo k událostem, v jejichž důsledku potřebný prostor vznikne. Někdo od nás odejde. Plány se nám zhroutí. Připadáme si najednou prázdní, podobně jako Noemi. Bůh ale chce náš život naplnit sebou samým. Chce ho naplnit Kristem. Chce ho zaplnit svými myšlenkami a svými činy (srov. Ř 12,1-2; Ef 2,10).

Když se náš svět hrouť, můžeme se vrátit od víry k nevíře. Nebo můžeme hledat cestu, která vede blíže k Bohu. Křesťanský autor Larry Crabb se v jedné ze svých knih svěřuje s tím, jak se vyrovnával se smrtí svého bratra při havárii letadla.¹ Jedné noci čtrnáct dní po neštěstí nemohl spát. Asi dvacet minut naříkal, sténal duševní bolestí. Posléze se začal modlit, mimo jiné těmito slovy: „Bože, nevím, jak mám k tobě přijít. Více než cokoli jiného potřebuji znát tebe, vnímat tvou přítomnost, cítit tvou lásku. Ale nevím, co mám dělat. Každá stezka, po které se vydávám, vede zpátky ke mně. Musím najít cestu k tobě! Víím, že jsi všechno, co mám. *Ale neznám tě dost dobře na to, abys byl vším, co potřebuji.* Prosím, dovol mi tě najít.“ Tehdy mu přišla na mysl slova Bible: „*Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu*

¹ Larry Crabb, *Finding God*, str. 24-25; Zondervan, Grand Rapids, 1993

přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. “ (Žd 11,6 ČEP) V našem příběhu se mluví jednak o návratu do země judské, což prakticky znamenalo návrat k Hospodinu. Jednak se zde mluví o návratu do Moábu, což prakticky znamenalo návrat k moábským božstvům. Celkem dvanáctkrát se zde objevuje slovo „vrátit se“ (H. Š-W-B) v různých tvarech. Šestkrát je ho použito o návratu do země judské (verše 6,7,10,21 a 22) a šestkrát o návratu do Moábu (verše 8,11,12,15 a 16). Nepochybně jde o ústřední téma této kapitoly. Dva zmíněné návraty zde stojí ve vzájemném protikladu. Noemi se vrací zpět do judské země se svými dvěma snachami, nyní také vdovami. V určitém bodě cesty se zastavují. Noemi odrazuje své snachy od toho, aby s ní dále pokračovaly. Vysvětluje jim, že s ní je už nic dobrého nečeká. Už jim nemůže dát syny, kteří by se stali jejich muži. S ní nemají naději na dobrý život, proto se mají raději vrátit do své země a znovu se vdát. Orpa se tehdy dala přesvědčit a vrátila se zpátky do své země. V jejím chování můžeme vidět obraz jednání lidí, kteří na čas uvěří, zkusí jít za Kristem, a pak se od víry odvracejí. Když je lidem těžko, dávají se i na víru, přicházejí do církve. Mohou však dojít do bodu, kdy se ukáže, že víra v Krista jim nedává to, co si od ní slibovali. Jejich život se nezlepšuje. Na obzoru jsou další těžkosti. V takových situacích jakoby na ně něco volalo: „ Vrať se! Vrať se ke starým kamarádům, ke starým zvykům. Vrať se k tomu, co ti dělalo dobře. Držet se Boha nemá význam, nijak tě to nenaplní a ještě ti to třeba život dál zkomplikuje. “ Jsou tací, kteří tomuto přesvědčování podlehnou. Snad ani moc nepotřebovali, aby je někdo přesvědčoval. A tak se vracejí zpět ke svému dřívějšímu životu. Kterým směrem nyní jdeme my?

Rút se ale odradit nedala. Rút se své tchýně držela. Noemi se ji ještě chabě pokoušela pohnout k návratu, avšak bez úspěchu. Rút učinila jasné prohlášení. Byla pevně rozhodnuta zůstat s Noemi a tím vlastně i s jejím Bohem - Hospodinem. Vracely se tak do judské země společně. Tam na obě čekalo Boží slitování a požehnání. Když se totiž vracíme k Bohu, vždy to znamená, že se nakonec setkáme s jeho slitováním a požehnáním. Setkáváme se s Božím slitováním a dobrodiním v Kristu. Vracet se k Bohu pro nás znamená i to, že se vracíme k jeho lidem, že se jeho lidí držíme. Zůstáváme ve společenství s věřícími, i když na nás třeba někdy mohou působit podobně jako smutná Noemi. Pokud se někdo pravidelně účastní nedělních shromáždění, nemusí to ještě samozřejmě znamenat, že se vrátil k Bohu. Stále však platí, že Kristovu lásku nejpřesvědčivěji poznáváme společně s ostatními Božími dětmi. Nikoliv jako oddělení jednotlivci. Kam se tedy chceme vracet? A koho se chceme držet? Když se držíme Božího lidu, držíme se zároveň i Krista. Vytrvejme tedy ve společenství Božích lidí a ve snaze o vzájemnou lásku. Tak „ ... *aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.* “ (Ef 3,17-19 ČEP)